

ZAKLÍNAČ

ČAS OPOVRHNUTIA

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

Ljndeni

Zaklínač IV

Čas opovrhnutia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindenisk

Andrzej Sapkowski

Zaklínač IV Čas opovrhnutia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZAKLÍNAČ IV

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ IV

ČAS OPOVRHNUTIA

Z polštiny preložil Karol Chmel

Ljndeni

Andrzej Sapkowski: Czas pogardy
Text © 1995, by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with „Patricia Pasqualini Literary Agency“
Translation © Karol Chmel, 2016, 2020
Cover design © Jakub Šimjak, 2020
Map illustration © Brian Terrero, 2020
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tištěné verze 978-80-566-2599-6
ISBN e-knihy 978-80-566-3334-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3335-9 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3333-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Krv je na твоjich rukách, Falka,
krv je na твоjich šatách.
Len zhor, Falka, za svoje zločiny,
zhor, no nás tu nemáaj!*

Detská pesnička spievaná pri upalovaní
bábky Falky na vigíliu Saovine

Vedmini a zaklínači u Nordlingov (odkaz), tajomná a elitárska kasta kňazov-bojovníkov, pravdepodobne odnož druidov (odkaz). V ľudových predstavách obdarení magickou mocou a nadľudskými schopnosťami, mali sa stavať do boja proti zlým duchom, nevtvorom a všelijakým temným silám. V skutočnosti, keďže boli majstrami v ovládaní zbrane, **v.** využívali vladykovia Severu v kmeňových vojnách, aké títo panovníci navzájom proti sebe viedli. Pri boji upadali **v.** do tranzu, vyvolaného, ako sa domnievali súčasníci, autohypnózou alebo povzbudzujúcimi prostriedkami, bojovali so slepou energiou, nepocítovali bolesť, ba ani závažné poranenie, čo iba umocňovalo chýry o ich nadprirodzenej moci. Teória, podľa ktorej **v.** mali byť produktom mutácie alebo genetického inžinierstva, nenašla potvrdenie. **V.** sú hrdinami početných povestí Nordlingov (por. F. Delannoy, Mýty a legendy národov Severu)

Effenberg a Talbot,
Encyclopaedia Maxima Mundi, zv. XV

KAPITOLA PRVÁ

Na to, aby si si mohol zarábať na živobytie ako konský pohonič, hovorieval Aplegatt obvykle mládencom, čo nastupovali do služby, nevyhnutne potrebuješ dve veci – zlatú hlavu a železnú riť.

Zlatá hlava je nutná, poučal mládenčov Aplegatt, pretože pod odevom, v plochej, na holú hrud' pripevnenej koženej placke kuriér vezie iba správy menšej dôležitosti, ktoré možno bez obáv zveriť zradnému papieru alebo pergamenu. Ozajstné vážne, tajné informácie, také, od ktorých mnohé závisí, si musí kuriér zapamätať a zopakovať, komu treba. Pekne slovo za slovom a občas sú to slová celkom zložité. Ťažké je ich vysloviť, nieto si ich zapamätať. Zapamätať si tak, aby si sa nepomýlil, keď ich budeš opakovať – na to naozaj treba zlatú hlavu.

A pokiaľ ide o železnú riť, hohó, na to rýchlo príde každý kuriér sám. Keď musí stráviť v sedle tri dni a tri noci, trmácať sa sto alebo dvesto míľ po cestách, ba občas, keď treba, aj po necestách. Nuž, isteže, nesediš v sedle v jednom kuse, občas zosadneš, oddýchneš si. Lebo človek vydrží veľa, ale kôň menej. Keď sa však po odpočinku hotuješ znova vyskočiť na konský chrbát, normálne začuješ, ako riť jačí: „Pomóc, zabiť idú!“

A kto už teraz potrebuje kuriérov na koni, pán Aplegatt, čudovali sa občas mladí. Z Vengerbergu do Wyzimy, napríklad, nikto nedocvála rýchlejšie než za štyri či päť dní, aj keby sa hnal na tom najdivšom koni. A čarodejníkovi z Vengerbergu koľko treba, aby magickú správu odkázal čarodejníkovi z Wyzi-

my? Polhodinka, možno ani toľko. Kuriérovi môže kôň okri-
vieť. Môžu ho zbojníci alebo Veveričky doraziť, vlky alebo gryfy
rozkmásať. Bol kuriér, a už ho niet. No černokňažnícka správa
vždy dôjde tam, kde má, nezablúdi, neoneskorí sa ani nestratí.
Načo kuriéri, keď sú všade čarodejníci, na každom kráľovskom
dvore? Kuriéri sú už zbytoční, pán Aplegatt.

Istý čas si aj Aplegatt myslel, že ho už nikto nepotrebuje. Mal
tridsaťšesť rokov, bol malý, ale silný a šlachovitý, roboty sa ne-
bál a mal, samozrejme, zlatú hlavu. Mohol si nájsť inú prácu,
aby uživil seba aj ženu, aby ešte čo-to odložil na veno pre dve
nevydaté dcéry, prípadne pomohol tej vydatej, ktorej mužovi,
beznádejnému trpákovi, sa jednoducho nijaký kšeft nedaril. Ale
Aplegatt nechcel a nevedel si predstaviť inú robotu. Bol kráľov-
ský kuriér.

A zrazu, po dlhom období zabudnutia a pokorujúcej nečin-
nosti, Aplegatta znovu súrne potrebovali. Cesty a lesné priesečky
znovu duneli pod kopytami. Ako za dávnych čias kuriéri znovu
premeriavali krajinu, nosili správy z jedného hradu na druhý.

Aplegatt vedel, prečo to je takto. Videl toho veľa a počul
ešte viac. Očakávalo sa od neho, že obsah prenášanej správy si
okamžite vymaže z pamäti, zabudne na ňu, aby si na ňu ne-
vedel spomenúť ani na mučidlách. Lenže Aplegatt si pamätal.
A vedel, prečo králi zrazu prestali komunikovať prostredníc-
tvom mágie a magikov. Správy, ktoré prenášali poslovnia, mali
zostať čarodejom utajené. Králi zrazu stratili v magikov dôveru,
prestali sa im zdôverovať so svojimi tajomstvami.

Čo zapríčinilo náhle ochladnutie priateľstva kráľov a čaro-
dejov, to Aplegatt nevedel a ani ho to veľmi nezaujímalo. Králi
i magici boli preňho nepochopiteľné, v činoch nevypočítateľné
bytosti – predovšetkým v ťažkých časoch. A to, že ťažké časy
prichádzajú, sa nedalo nepostrehnúť, ako človek premeriaval
krajinu od hradu k hradu, od zámku k zámku, od kráľovstva
ku kráľovstvu.

Na cestách bolo plno vojska. Na každom kroku človek narezal na zástupy pešiakov alebo jazdcov a každý veliteľ bol nervózny, podráždený, prchký a taký dôležitý, akoby len od neho jediného závisel osud celého sveta. Takisto hrady a zámky sa hmýrili ozbrojencami, vo dne v noci sa tam horúčkovito pobiehalo. Zvyčajne neviditeľní správcovia a kasteláni zrazu bez ustania pobiehali po hradbách a nádвориach, zlostní ako osy pred búrkou, ziapali, nadávali, rozdávali rozkazy a kopance. Do pevností a garnizón sa deň aj noc šinuli ťažké kolóny naložených vozov a obchádzali kolóny, čo sa hnali naspäť ľahučko, rýchlo a naprázdno. Na cestách vírili prach rozšantené, rovno zo žrebčincov vyhnané húfy trojročkov. Koníky nezvyknuté na zubadlá ani na ozbrojeného jazdca si veselo užívali posledné dni voľnosti a zabezpečovali prácu pre množstvo pohoničov; ostatným užívateľom ciest robili nemálo problémov.

Stručne povedané, v horúcom, nehybnom vzduchu visela vojna.

Aplegatt sa postavil v strmeňoch a poobzeral sa. Dole, na úpäti kopca, sa ligotala rieka, ostro sa kľukatila cez lúky a skupinkami stromov. Za riekou, na juhu, sa do diaľky ťahali lesy. Posol pohnal koňa. Čas súril.

Na ceste bol už dva dni. Kráľovský rozkaz a pošta ho dobehli v Hagge, kde odpočíval po návrate z Tretogoru. Pevnosť opustil v noci a cválal po ceste popri ľavom brehu Pontaru, pred svitaním prekročil hranicu s Temeriou, a teraz, na poludnie ďalšieho dňa, sa už ocitol pri brehu Ismeny. Keby bol kráľ Foltest vo Wyzime, Aplegatt by mu doručil posolstvo ešte tejto noci. Bohužiaľ, kráľ v meste nebol – v tomto čase sa zdržoval na juhu krajiny, v Maribore, vzdialenom od Wyzimy dobrých dvesto míľ. Aplegatt o tom vedel, preto neďaleko Bieleho Mosta opustil ces-

tu, čo viedla na západ, a uháňal ďalej cez lesy smerom na Elander. Trocha riskoval. V lesoch ešte stále šarapatili Veveričky, beda tomu, kto sa im dostal do rúk alebo podbehol pred luk. Ale kráľovský posol musí riskovať. Taká už je služba.

Bez problémov prebrodil rieku – od júna nepršalo, voda v Ismene výrazne klesla. Držal sa okraja lesa, kým nedorazil na trasu z Wyzimy na juhovýchod. Cesta smerovala k trpaslíckym hutám, kováčskym dielňam a osadám v masíve Mahakam. Po ceste putovali vozy, často s jazdeckým sprievodom. Aplegatt si vydýchol. Tam, kde sa vyskytuje viac ľudí, nie sú Scoia'tael. Kampaň proti elfom bojujúcim s ľuďmi pokračovala v Temeerii už vyše roka, prenasledované veveričie komandá sa v horách rozdelili na menšie skupinky a menšie skupinky sa držali čo najďalej od ľudí putujúcich po ceste; rozhodne ich nenapádali.

Podvečer sa už našiel na západnej hranici kniežatstva Elander, na krížnych cestách neďaleko dedinky Zavada, odkiaľ viedla rovná a bezpečná cesta do Mariboru – štyridsaťdva míľ dobre udržiavanej, používanej cesty. Na rázcestí stála krčma. Rozhodol sa pre odpočinok – pre koňa aj pre seba. Vedel, že ak sa vydá ďalej na svitaní, tak aj bez toho, aby musel hnať koňa, ešte pred západom slnka uvidí strieborno-čierne vlajky na červených strechách veží mariborského zámku.

Odsedlal kobyľu a sám sa o ňu postaral, paholka poslal preč. Je kráľovský posol a kráľovský posol nikomu nedovolí dotýkať sa svojho koňa. Zjedol solídnu porciu praženice s klobásou a štvrtku ražného chleba, zapil to pollitrom piva. Vypočul si klebety. Naozaj rozmanité – v krčme sa totiž chvastali cestovatelia zo všetkých svetových strán.

V Dol Angre, dozvedel sa Aplegatt, opäť došlo k incidentom, opäť sa oddiel lyrijskej jazdy na hranici dostal do konfliktu s nilfgaardskymi jazdcami, opäť Meve, kráľovná Lyrie, nahlas obvinila Nilfgaard z provokácie a požiadala o pomoc kráľa Demawenda z Aedirnu. V Tretogore sa uskutočnila verejná poprava redanské-

ho baróna, ktorý sa tajne stretával s emisármi nilfgaardskeho cisára Emhyra. V Kaedwene sa komandá Scoia'tael, spojené do väčšieho oddielu, pustili do vyvražďovania pevnosti Leyda. Ako odplatu za túto masakru obyvateľstvo Ard Carraigh usporiadalo pogrom a pohlušilo takmer štyri stovky neľudí, čo žili v hlavnom meste.

V Temerii, rozprávali kupci, čo prišli odkiaľsi z juhu, medzi emigrantmi z Cintry, sústredenými pod zástavami maršala Vissegerda, vládnu žiaľ a smútok. Potvrdil sa totiž strašný chýr o smrti Levíčaťa, princeznej Cirilly, poslednej z rodu kráľovnej Calanthe, nazývanej Levica z Cintry.

Odzneli aj strašnejšie, zlovestné klebety – že v niekoľkých dedinách v okolí Aldersbergu vraj kravám pri dojení začala striekať z vemien krv a na svitaní vraj ktosi videl v hmle Pannu Moru, zvestovateľku strašnej čiernej smrti. V Brugge neďaleko lesa Brokilon, zakázaného kráľovstva lesných dryád, sa objavil Divý Hon, po nebesiach cválajúci oddiel prízrakov, a Divý Hon, ako je všeobecne známe, vždy veští vojnu. A z mysu Bremervoord vraj videli loď duchov a na jej palube príznak – čierneho rytiera v prilbici ozdobenej krídlami dravého vtáka...

Posol už dlhšie nepočúval, bol priveľmi unavený. Zašiel do spoločnej nocľahárne, zvalil sa na slamník a zaspal ako klada.

Za úsvitu vstal. Keď vyšiel na dvor, trocha sa začudoval – nebol prvý, kto sa chystal na cestu, a to sa stávalo zriedka. Pri studni stál osedlaný vraník, v koryte si umývala ruky žena v mužskom odeve. Keď počula Aplegattove kroky, otočila sa, mokrými rukami si dozadu začesala bujné čierne vlasy. Posol sa uklonil, žena kývla hlavou na pozdrav.

Keď vstupoval do stajne, takmer sa zrazil s ďalším ranným vtáčaťom, mladým dievčaťom so zamatovým baretom, ktoré vyvádzalo na dvor žltkastú kobyľu. Dievča si pretieralo tvár a zívalo, opierajúc sa o bok koňa.

– Újha, – zahundralo, keď prechádzalo popri poslovi. – Hádam zaspím za jazdy... Zaspím ako nič... Uaaauaaa...

– Chlad tá preberie, len čo kobyľku popoženieš, – ozval sa zdvorilo Aplegatt, keď sťahoval sedlo z hrady. – Šťastnú cestu, slečinka.

Dievča sa otočilo a pozrelo sa naňho, ako keby si ho až teraz všimlo. Oči malo veľké a zelené ako smaragdy. Aplegatt prehodil cez koňa čabráku.

– Zaželel som ti šťastnú cestu, – zopakoval. Zvyčajne sa veľmi nepúšťal do reči, ale teraz pociťoval potrebu prehodiť pár slov s blížnym, hoci aj s obyčajnou ospanlivou sopľanou. Možno to spôsobili dlhé dni samoty na ceste, možno to, že mu tá sopľana pripomenula jeho prostrednú dcéru.

– Nech vás bohovia ochránia, – dodal, – pred nešťastím a zlou náhodou. Ste iba dve a navyše ženy... A časy nie sú veru dobré. Všade na cestách striehne nebezpečenstvo...

Dievča otvorilo zelené oči dokorán. Posol zacítil na chrbte chlad, prebehli mu po ňom zimomriavky.

– Nebezpečenstvo, – ozvalo sa zrazu dievča čudným, zmeneným hlasom. – Nebezpečenstvo je tiché. Nepočuť ho, keď príleť na sivých krídlach. Snívalo sa mi... o piesku... Ten piesok bol rozpálený od slnka...

– Čože? – Aplegatt stuhol so sedlom opretým o brucho. – Čo to hovoríš, slečinka? Aký piesok?

Dievča sa prudko zachvelo, pretrelo si tvár. Grošovaná koňa bola potriasla hlavou.

– Ciri! – ostro skríkla čiernovlasá žena na dvore, ako naprávala popruhy a vaky na čiernom koni. – Poponáhľaj sa!

Dievča zazívalo, pozrelo sa na Aplegatta, zažmurkalo, akoby bolo prekvapené jeho prítomnosťou. Kuriér mlčal.

– Ciri, – zopakovala čiernovlasá. – Čo si tam zaspala?

– Už idem, pani Yennefer!

Keď Aplegatt konečne osedlal koňa a vyviedol ho na dvor, po žene a dievčati už nezostala ani stopa. Kohút ťahavo, zachrípnuto zakikirikal, rozbrechal sa pes, zo stromu sa ozvala

kukučka. Posol vyskočil do sedla. Zrazu si spomenul na zelené oči ospanlivej dievčiny, na jej zvláštne slová. Tiché nebezpečenstvo? Sivé krídla? Rozpálený piesok? Možno to dievča nie je celkom v poriadku, pomyslel si. Teraz také vídať hocikde, pomätené dievky, za vojny sprznené vojakmi alebo inou zberbou... Veru, asi je pomätená. No možno iba rozospatá, vytrhnutá zo sna, ešte celkom neprebudená... Nečudo, že ľudia splietajú kadejaké hlúposti, keď sa musia trmáčať po ceste na svitaní, ešte stále medzi snom a skutočnosťou.

Znovu po ňom prebehli zimomriavky a medzi lopatkami sa ozvala bolesť. Rozmasíroval si chrbát päsťou.

Len čo sa ocitol na mariborskej ceste, vrazil koňovi päť pod rebrá a prinútil ho cválať. Čas súril.

V Maribore posol dlho neodpočíval – neuplynul ani deň a znovu mu okolo uší svištal vietor. Nový kôň, grošovaný žrebec z mariborského stáda, sa prudko hnal vpred s natiahnutým krkom a zametal za sebou chvostom. Vríby popri ceste sa len tak mihali. Aplegatta na hrudi tlačil vak s diplomatickou poštou. Bolel ho zadok.

– Tfuj, bodaj si si väzy dolámal, ty lotor! – zručol za ním pohonič, čo prudko ťahal liace záprahu, splašeného okolo cválajúcim žrebcom. – Pozri naňho, ako sa ženie, akoby mu smrť päty lízala! Tak si leť, leť, vetroplach, pred zubatou aj tak neujdeš!

Aplegatt si utrel oko, zaslzené od rýchleho galopu.

Včera odovzdal kráľovi Foltestovi listy a odrecitoval tajné posolstvo kráľa Demawenda.

Demawend Foltestovi: V Dol Angre je všetko pripravené. Sprisahanci čakajú na rozkaz. Predpokladaný termín: druhá júlová noc po mesačnom nove. Lode musia pristáť na tamtom brehu o dva dni neskôr.

Nad cestou leteli krdle vrán a prenikavo krákali. Tiahli na východ, smerom k Mahakamu a k Dol Angre, smerom k Venger-

bergu. Kuriér si za jazdy opakoval v duchu slová tajného posolstva, ktoré jeho prostredníctvom kráľ Temerie posielal kráľovi Aedirnu.

Foltest Demawendovi: Po prvé: Pozdržme akciu. Tí mudráci zvolali snem, majú sa stretnúť a radiť na ostrove Thanedd. Ten snem môže veľa zmeniť. Po druhé: Možno prestať s hľadaním Levičata. Potvrdilo sa, že Leviča nežije.

Aplegatt popchol päťou koňa. Čas súril.

Úzka lesná cesta bola zatarasená vozmi. Aplegatt spomalil, pokojne priklusal k poslednému z dlhej kolóny. Okamžite pochopil, že sa cez túto zápchu nepretlačí. O tom, že by sa vrátil, nemohlo byť ani reči, bola by to priveľká strata času. Spustiť sa do bahnitej húštiny a zápchu obísť sa mu tiež veľmi nechcelo, o to väčšmi, že sa už zmrákalo.

– Čo sa to tu stalo? – spýtal sa pohoničov posledného voza; jeden ako keby driemal, druhý ako keby ani nežil. – Prepadnutie? Veveričky? Tak vravte! Ponáhľam sa...

Ešte kým starčekovia stačili odpovedať, od neviditeľného čela kolóny vnoreného v lese sa rozľahli výkriky. Pohoniči rýchlo naskakovali na vozy, liacami plieskali kone a voľy a častovali ich nadávkami. Kolóna sa váhavo pohla. Driemajúci starček sa zrazu prebral. Zdvihol bradu, cmukol na muly a tiež ich pleskol liacami po chrbtoch. Starček, čo vyzeral ako mŕtvy, ožil, potisol si z očí slamený klobúk a pozrel sa na Aplegatta.

– Pozrimeže, – prehodil. – Ako mu je naponáhlo. He, synak, celkom ti to vyšlo. Priskákal si sem v pravej chvíli.

– Veru, – pritakal druhý starček a popohnal muly. – V pravej chvíli. Keby si sem došiel na obed, musel by si stáť spolu s nami a čakať na uvoľnenie priechodu. Všetkým je nám naponáhlo, ale čakať sme museli. Ako môžeš ísť ďalej, keď ti zapravia cestu?

– Cesta bola zapravená? A to je čo za novoty?

– Objavil sa tu dáky dravý ľudožrút, synak. Rytiera prepadol, čo len sám s paholkom po ceste klusal. A vraj rytierovi ten netvor hlavu aj s prilbicou odtrhol, koňovi črevá vypustil. Paholkovi sa podarilo ujsť, blábotal, že cesta je vraj celá červená od krvi.

– Čo to bolo za monštrum? – vyzvedal Aplegatt a pritiahol koňovi uzdu, aby mohol pokračovať v rozhovore s pohoničmi trmácajúceho sa voza. – Drak?

– Nie, drak nie, – vyhlásil druhý starček, ten v slamenom klobúku. – Vraveli, že mandygora či tak dajako. Paholok tvrdil, že taká lietajúca beštia, ukrutánsky veľká. A celkom rozbesnená! Mysleli sme, že zožerie rytiera a odletí, ale kdeže! Sadla si tam na cestu, mater jej poondiatu, a sedí, syčí, zubiská cerí... Nuž a zapchala cestu ako štopeľ fľašu, lebo kto sa tam priblížil, len čo zbadal tú potvoru, nechal tam voz a pešo sa hnal naspäť. Nazbieralo sa teda vozov na pol míle, a okolo nás je, ako vidíš, synak, samá močarina s húštinami, ani obísť sa to nedá, ani sa obrátiť. A tak stojíme...

– Toľko chlapov! – vyprskol posol. – A stoja ako trpáci! Veď bolo treba sekery a halapartne vziať a zahnať beštiu z cesty alebo ju zahlušiť.

– Nuž, zopár ich to aj sprobovalo, – pripustil starý pohonič a švihol muly, lebo kolóna pridala do kroku. – Traja trpaslíci z kupeckej stráže a s nimi aj štyria zverbovanci, čo mali nastúpiť k vojsku v pevnosti Carreras. Trpaslíkov beštia ukrutne zrichtovala a tí zverbovanci...

– Zdúchli, – dokončil druhý starček a schuti si odpľul; trafil rovno do voľného priestoru medzi zadkami mulov. – Zdúchli, len čo tú mandygoru zbadali. Jeden vraj aj do gátí pustil. Len sa pozri, synak, aha, tamto, to je on! Tamto!

– Načože mi chcete, – rozčúlil sa Aplegatt, – zasratého fagana ukazovať! Nie som veru zvedavý...

– Nie toho! Netvora! Zabitého netvora! Vojaci ho akurát na voz kladú! Vidíte?

Aplegatt si zastal v strmeňoch. Napriek nastávajúcej tme a tlačiacim sa zvedavcom uvidel zbrojnošov dvíhať obrovské žltkavé telo. Netopierie krídla obludy a škorpióni chvost sa bezvládne vliekli po zemi. So zborovým výkrikom zbrojnoši potiahli zdochlinu vyššie a zvalili ju na voz. Zapriahnuté kone evidentne znepokojené pachom krvi a rozkladu, zaerdžali a trhli ojami.

– Nezastavovať! – zručol na starčekov desiatnik, čo velil zbrojnošom. – Ďalej, ďalej! Nech je priechod voľný!

Starček popohlnal muly, voz poskočil na výmoľoch. Aplegatt popchol koňa, prispôbil jazdu povozu.

– Tak ako vidím, vojaci tú beštii ubili?

– Horkýže, – pokrútil hlavou starček. – Keď prišli vojaci, iba si papuľu na ľudí otvárali, nadávali. Oni len stoj, pohni sa, ustúp, raz to, raz ono. Na obludu im veru nebolo naponáhlo. Poslali po zaklínača.

– Zaklínača?

– Tak veru, – ubezpečil ho druhý starček. – Ktosi si spomenul, že v dedine videl zaklínača, a tak poňho poslali. Veď prechádzal okolo nás. Vlasy biele, ksicht strašidelný a riadny mečisko na chrbte. Neprešla ani hodina, a už niekto spredu zakričal, že za chvíľu sa bude dať prejsť, lebo zaklínač tú obludu skántril. Takže sme sa konečne pohli a ty si prišiel akurát v pravej chvíli.

– Ha, – zamyslel sa Aplegatt. – Toľko rokov sa po cestách trmážgam, ale zaklínača som ešte nestretol. Videl niekto, ako toho netvora odpravil?

– Ja som to videl! – zvolal chlapík so strapatou šticou, čo zrazu priklusal z druhej strany voza. Sedel na neosedlanom koni a za sebou ťahal za kantár chudú ťažnú kobyľu. – Všetko som videl! Lebo som bol celkom pri zbrojnošoch, celkom vpredu!

– Aha ho, soplíaka, – okomentoval to starý pohonič. – Ešte má mlieko na brade a ako sa vystatuje. A čo takto jednu bičom?

– Nechajte ho, otec, – chlácholil ho Aplegatt. – Onedlho sú krížne cesty, tam sa odpojím a pôjdem na Carreras, no predtým by som rád vedel, ako to bolo s tým zaklínačom. Rozprávaj, chlapče!

– Nuž, to bolo tak, – spustil rýchlo mládenec, – ten zaklínač zašiel za veliteľom vojakov. Povedal, že sa volá Gerant. Veliteľ na to, že nech sa volá, ako chce, radšej nech sa dá hneď do roboty. A ukázal, kde ten netvor sedí. Zaklínač pristúpil bližšie, chvíľku si obludu obzeral. Bol od nej asi tak sto metrov, možno aj viac, ale on sa pozrel len tak z diaľky a zrazu vraví, že to je mantichora, a mimoriadne veľká, a že ju zabije, keď mu zaplatia dvesto korún.

– Dvesto korún, – rozkašľal sa druhý starček. – Vari sa ten celkom zbláznil?

– To isté mu pán veliteľ povedali, ibaže troška škaredšie. A zaklínač na to, že to toľko stojí a že jemu je jedno, nech obluda sedí na ceste hoci aj do súdneho dňa. Veliteľ na to, že toľko peňazí veru nedá, radšej počká, kým netvor sám neodletí. Zaklínač zase na to, že netvor neodletí, lebo je hladný a rozzúrený. A ak odletí, že sa hneď nazad vráti, lebo toto je jeho lovecké tero... teret... teretor...

– A ty, sopliak, neblábotaj! – nazlostil sa starček-pohonič bez viditeľného efektu; pritom sa pokúsil vysmrkať medzi prsty, ktorými zároveň držal liace. – Rozprávaj, ako to bolo!

– Veď rozprávam! Zaklínač povedal toto: Netvor neodletí, ale bude celú noc žrať zabitého rytiera, pekne pomaličky, lebo rytier je v zbroji, ťažko sa vyškrabáva z toho železa. Na to pristúpili kupci a dali sa zaklínača uhovárať, tak aj onak, že sa pozbiehajú a sto korún mu dajú. A zaklínač im na to, že beštia sa vraj volá mantichora a je ukrutne nebezpečná, takže spomínaných sto korún si môžu strčiť do riti, on veru nenasadí krk len tak lacno. Nato sa veliteľ nasrdil a povedal, že taká je už zaklínačská psia povinnosť, že má krk nastavovať a že zaklínač je richtig na to stvorený, tak ako predtým spomenutá riť na sranie. Ale kupci sa navidomoči báli, že zaklínač sa tiež nahnevá a stratí sa,

tak sa dohodli na zvýšení odmeny na stopäťdesiat, a tak zaklínač schytil meč a vykročil tam, kde tá potvora sedela. A veliteľ hneď za ním urobil znak proti urieknutiu a odpľul si; povedal, že ani nevie, prečo zem nosí takýchto pekelných pankhartov. Jeden kupec zase na to, že keby vojsko namiesto naháňania elfov po lesoch vyháňalo z pozemských ciest strašidlá, vôbec by nebolo treba takýchto zaklínačov, a že...

– Netáraj, – prerušil ho starček, – rozprávaj len to, čo si videl.

– Ja som, – pochválil sa chlapík, – strážil zaklínačovho koňa, gaštanovú kobyľku s bielym flakom na čele.

– S kobyľkou pes tancoval! A videl si, ako zaklínač zabíjal netvora, videl si to?

– Eeee... – zajachtal chlapík. – To som teda nevidel... Zatlačili ma dozadu. Všetci vrieskali ako najatí a kone sa splášili, a tak...

– Veď hovorím, – fľochoľ pohrdavo dedko, – hovno videl, zasran jeden.

– Ale videl som zaklínača, keď sa vrátil! – nafúkol sa chlapík. – A veliteľ, ktorý na všetko dozeral, tomu tvár celkom zbledla a potichu povedal vojakom, že sú to magické čary alebo elfské figle, že obyčajný človek nie je schopný takto rýchlo mečom zvrtať... Nuž a zaklínač si vzal od kupcov peniaze, naskočil na kobyľku a odcválal.

– Hmmm... – zahundral Aplegatt. – A na ktorú stranu sa vybral? Cestou na Carreras? Ak áno, tak ho možno dobehnem, prizriem sa mu zblízka...

– Nie veru, – povedal chlapík. – Na rázcestí sa vybral na Dorian. A mal celkom naponáhlo.

Zaklínačovi sa len zriedkakedy niečo snívalo, navyše si tie zriedkavé sny po prebudení nikdy nepamätal. Ani vtedy, ak to boli zlé sny – a obvykle bývali zlé.

Tentoraz išlo tiež o zlý sen, ale napodiv si zapamätal pri najmenšom jeho fragment. Zo zhúžvaného víru akýchsi nejasných, ale znepokojujúcich postáv, čudných, zlovestných scén a nezrozumiteľných, no hrôzu vzbudzujúcich slov a zvukov, sa zrazu vynoril výrazný a čistý obraz. Ciri. Iná ako tá, čo si pamätal z Kaer Morhen. Popolavé vlasy rozviať v cvale mala dlhšie – také, aké nosila vtedy, keď ju stretol prvý raz, v Brokilone. Keď prechádzala popri ňom, chcel vykriknúť, ale hlas mu zlyhal. Chcel sa za ňou rozbehnúť, ale akoby bol až do polovice stehien ponorený v tuhnúcej smole. A Ciri ako keby ho nevidela, cválala ďalej do noci medzi príзраčné jelše a vrby, ktoré mávali konármi, ako keby ožili. A zrazu zbadal, že ju prenasledujú. Že za ňou v odstupe cvála grošovaný kôň a na ňom jazdec v čiernom brnení a prilbici ozdobenej krídlami dravého vtáka.

Nemohol sa pohnúť, nemohol zakričať. Mohol sa iba prizerať, ako okrídlený rytier Ciri dobehne, schmatne ju za vlasy, stiahne zo sedla, v cvale vlečie za sebou. Mohol sa len pozeráť, ako Ciri na tvár sinavie od bolesti a z úst sa jej derie nemý krik. Zobudiť sa, prikázal si, lebo už nevládal zniesť tú nočnú moru. Zobudiť sa! Zobudiť sa okamžite!

Zobudil sa.

Dlho nehybne ležal a premietal si ten sen. Potom vstal. Spod vankúša vytiahol mešec, rýchlo preráťal desaťkorunové mince. Stopäťdesiat za včerajšiu mantichoru. Päťdesiat za hmláka, ktorého zabil na objednávku starostu z dediny pri Carrerasse. A päťdesiat za vlkolaka, na ktorého si ho zavolali osadníci z Burdorffu.

Päťdesiat za vlkolaka. Celkom dosť, lebo to bola ľahká robota. Vlkolak sa nebránil. Zahnaný do jaskyne, z ktorej nebolo úniku, si pred ním kľakol a čakal na úder mečom. Zaklínačovi ho prišlo ľúto.

Ale potreboval peniaze.

Neprešla ani celá hodina a už prechádzal uličkami mesta Dorian a hľadal známe zákutie a známy vývesný štít.

Nápis na štíte hlásal: *Codringher a Fenn, právne služby a konzultácie*. Geralt však až pridobre vedel, že to, čo robia Codringher a Fenn, má len veľmi málo spoločné s právom, ba sami partneri majú množstvo dôvodov vyhnúť sa akémukoľvek kontaktu s právom či jeho predstaviteľmi. Celkom vážne pochyboval, že by ktokoľvek z klientov, čo sa tu objavovali, mal čo len tušenie, čo znamená slovo „konzultácia“.

Na prízemí domca nebol normálny vstup – boli tam len solidne zahasprované vráta, čo podistým viedli do kôlne alebo stajne. Ak sa niekto chcel dostať k vchodu, musel prejsť na zadnú stranu domu, vstúpiť na zablatený dvor plný kačiek a sliepok, odtiaľ vyjsť na schodíky, potom prejsť úzkym balkónikom a tmavou chodbičkou. Až potom sa ocitol pred solídnymi, okovanými mahagónovými dverami s veľkým mosadzným klopadlom v tvare levej hlavy.

Geralt zaklopal a vzápätí rýchlo cúvol. Vedel, že mechanizmus zabudovaný vo dverách môže z otvorov skrytých v kovaní vystreliť dobrých dvadsať cólov dlhé železné hroty. Teoreticky hroty vystrelili z dverí len vtedy, keď sa niekto pokúšal šibrinkovať okolo zámky, prípadne keď Codringher alebo Fenn stlačili spúšťacie zariadenie, ale Geralt sa už viackrát presvedčil, že neexistujú bezchybné mechanizmy a že každý občas funguje aj vtedy, kedy by fungovať nemal – a naopak.

Vo dverách bolo podistým nejaké zariadenie, čo vedelo identifikovať hostí, pravdepodobne magické. Po zaklopaní sa nikdy nikto zvnútra na nič nepýtal ani nenaliehal, aby sa návštevník predstavil. Dvere sa otvorili, stál v nich Codringher. Zakaždým Codringher, nikdy Fenn.

– Vitaj, Geralt, – pozdravil ho Codrigher. – Poď ďalej. Nemusíš sa tak pritíkať k zárubni, bezpečnostný mechanizmus som musel rozmontovať. Pred pár dňami sa čosi pokazilo. Z ničoho nič to prešpikovalo podomového predajcu. Smelo vojdí. Máš niečo pre mňa?

– Nie. – Zaklínač vstúpil do rozľahlej tmavej predizby, v ktorej to ako zvyčajne páchlo po mačkách. – Pre teba nie. Pre Fenna.

Codrigher sa nahlas rozrehotal a utvrdil tak zaklínača v podozrení, že Fenn je stopercentne mýtická postava, na obalamutenie vrchnosti, úradníkov, výbercov daní a podobných Codrigherovi nenaklonených osôb.

Vošli do kancelárie, v ktorej bolo viac svetla, lebo to bola miestnosť po väčšiu časť dňa obrátená k slnku; dôkladne zamrežované okná tvorili súčasť priečelia smerujúceho do ulice. Geralt sa usadil na stoličku pre klientov. Oproti, za dubovým stolom, sa v čalúnenom kresle rozvalil Codrigher, ktorý si po trpel na oslovenie „advokát“. Bol to človek, pre ktorého nejstovalo nič nemožné. Ak mal niekto ťažkosti, starosti, problémy – zašiel za Codrigherom. A takmer vzápätí sa ten niekto dostal k dôkazom o nespoľahlivosti a nepoctivosti svojho obchodného spoločníka. Získal bankový úver bez zábezpeky a záruky. Ako jediný z dlhého radu veriteľov vymohol náležitosti od firmy, ktorá ohlásila bankrot. Dostal sa k dedičstvu, aj keď sa bohatý strýko vyhrážal, že naňho neprepíše ani medenák. Vyhrál dedičské konanie, lebo aj tí najuvzatejší príbuzní sa neočakávane vzdávali svojich nárokov. Jeho syn sa dostal z väzenia očistený z obvinenia na základe nespochybniteľných dôkazov alebo bol pre nedostatok dôkazov prepustený, prípadne, ak dôkazy existovali, tajomne sa stratili a svedkovia opreteký odvolávali svoje predchádzajúce výpovede. Lovec vena, ktorý nadbiehal dcére klienta, zrazu pocítil silné pnutie k nejakej inej. Ženin milenec alebo dcérin zvodca v dôsledku nešťastnej náhody zakúsil komplikovanú zlomeninu troch končatín, z toho prinaj-

menšom jednej hornej. A neľútostný nepriateľ, či iné individuum, zrazu prestal škodiť – spravidla sa bez stopy stratil a nikto o ňom viac nepočul. Veru tak, ak mal niekto problémy, odviezol sa do Dorianu, zašiel do firmy Codrigher a Fenn a zaklopal na mahagónové dvere. Vo dverách stál „advokát“ Codrigher, nevysoký, útlý a prešedivený muž s nezdravou pleťou človeka, čo len zriedka chodieval na čerstvý vzduch. Codrigher zaviedol klienta do kancelárie, sadol si do kresla, vzal si na kolená čier-no-bieleho kocúra a po celý čas ho ískal. Obidvaja – Codrigher a kocúr – si premeriavali zákazníka nepríjemnými znepokojujúcimi žltozelenými očami.

– Dostal som tvoj list, – Codrigher a kocúr si spoločne premerali zaklínača. – Navštívil ma aj Blyskáč. Dorianom prechádzal pred pár týždňami. Porozprával mi čo-to o tvojich trápeniach. Ale povedal toho veľmi málo. Primálo.

– Naozaj? Prekvapuješ ma. To by bol prvý mne známy prípad, keď toho Blyskáč nevytáral priveľa.

– Blyskáč, – Codrigher sa ani nepousmial, – nepovedal veľa, lebo vedel málo. A povedal menej, než vedel, lebo si mu jednoducho o niektorých veciach zakázal hovoriť. Kde sa v tebe berie tá nedôvera? A to ešte aj voči kolegovi v profesii?

Geralt sa mierne zahniezdil. Codrigher by aj predstieral, že si nič nevšimol, ale nedalo sa, lebo kocúr si to všimol tiež. Roztvoril naširoko oči, vyceril biele tesáky a takmer nemo zasýčal.

– Môjho kocúra radšej nedráždi, – okomentoval to advokát a upokojujúco pohladkal maznáčika. – Nesadlo ti, že som sa označil za kolegu? Veď je to pravda. Aj ja som zaklínač. Aj ja zbavujem ľudí netvorov a nepríjemných ťažkostí. A takisto to robím za peniaze.

– Určité rozdiely tu sú, – zamrmlal Geralt, sledovaný kocúrovým nepriateľským pohľadom.

– Sú, – pritakal Codrigher. – Ty si anachronický zaklínač, zatiaľ čo ja som zaklínač moderný, kráčam s duchom doby.

A preto ty budeš onedlho bez roboty a ja budem prosperovať. Strigy, viverny, endriagy a vlkolakov už čoskoro na svete nenájdeš. Ale skurvenci tu budú večne.

– Ale veď ty zbavuješ starostí predovšetkým skurvcov, Codringher. Bedári, čo majú problémy, by si nemohli dovoliť tvoje služby.

– A nemohli by si dovoliť ani tie tvoje. Bedári si nikdy nič nemôžu dovoliť, preto sú bedármi.

– To je neslýchane logické. A objavné, až to vyráža dych.

– Pravda má tú vlastnosť, že vyráža dych. A pravda je akurát taká, že základňou a pilierom našich profesií je skurvenectvo. Ibaže to tvoje je už takmer relikť a moje je reálne a čoraz silnejšie.

– Dobré, dobre. Prejdime k veci.

– Najvyšší čas, – prikyvoval hlavou Codringher a pohládzal kocúra, ktorý sa natiahol, nahlas zamrňal a zaťal mu pazúry do kolena. – A vybavme veci v súlade so stupňom ich dôležitosti. Prvá vec: môj honorár, pán kolega zaklínač, predstavuje dvestopäťdesiat novigradských korún. Disponuješ takouto čiastkou? Alebo patríš medzi bedárov, čo majú ťažkosti?

– Najprv sa presvedčme, či si si takú čiastku zaslúžil.

– Presvedčanie, – precedil chladne advokát, – obmedzíš len na vlastnú osobu a urýchlíš ho, ako sa len dá. A keď sa už presvedčíš, polož peniaze na stôl. Potom prejdeme k ďalším, menej závažným veciam.

Geralt odviazal mešec od opaska a so zaštrnganím ho hodil na stôl. Kocúr prudko zoskočil Codringherovi z kolien a ušiel. Advokát schoval mešec do zásuvky bez toho, aby si overil jeho obsah.

– Vyplašil si mi kocúra, – vyčítal zaklínačovi.

– Prepáč. Myslel som si, že štrngot mincí je tá posledná vec, čo by mohla tvojho maznáčika vyľakať. Vrav, čo si sa dozvedel.

– Ten Rience, – začal Codringher, – ktorý ťa tak zaujíma, je pomerne tajomná osoba. Podarilo sa mi zistiť len toľko, že dva

roky študoval v škole čarodejníkov v Ban Arde. Vyhodili ho odtiaľ, keď ho prichytili pri drobných krádežoch. Pri škole, ako zvyčajne, čakali verbovači z kaedwenskej tajnej služby. Rience sa dal naverbovať. Čo robil pre tajnú službu Kaedwenu, to sa mi zistiť nepodarilo. Ale tých, čo vyhodia zo školy čarodejníkov, obvykle školia na vrahov. Sedí to?

– Ako uliate. Hovor ďalej.

– Ďalšia informácia pochádza z Cintry. Pán Rience tam sedel vo väzení. Za vlády kráľovnej Calanthe.

– Za čo sedel?

– Predstav si, že za dlhy. Nesedel dlho, lebo ho niekto vykúpil, zaplatil zaňho dlhy aj s percentami. Transakcia sa uskutočnila prostredníctvom banky, s výhradou dodržania anonymity dobrodincinca. Pokúšal som sa vypátrať, od koho peniaze pochádzali, ale po štyroch bankách, ktorých prevodmi som prešiel, som sa vzdal. Ten, kto Riencea vykúpil, bol profesionál a na anonymite mu mimoriadne záležalo.

Codringher stíchol, sťažka si odkašľal s vreckovkou priloženou k ústam.

– A zrazu, tesne po skončení vojny, sa pán Rience objavil v Soddene, Angrene a Brugge, – rozhovoril sa po chvíli, len čo si utrel pery a skontroloval vreckovku. – Zmenený na nepoznanie, prinajmenšom pokiaľ ide o správanie a hotovosť, akou disponoval a akú rozhadzoval. Lebo pokiaľ ide o meno, to sa ten bezočivý sukin syn ani neusiloval zmeniť – stále sa volal Rience. A ako Rience začal intenzívne hľadať istú osobu, či skôr osobku. Navštívil druidov z angrenského kruhu, tých, čo sa starali o vojnové siroty. Telo jedného z nich našli po istom čase v neďalekom lese – zmasakrované, so stopami po mučení. Potom sa Rience zjavil na Záriečí...

– Viem, – prerušil ho Geralt. – Viem, čo urobil sedliackej rodine zo Záriečia. Za dvestopäťdesiat korún by som čakal niečo viac. Z toho, čo si povedal doteraz, bola pre mňa novinka iba tá

informácia o škole čarodejníkov a o kaedwenskej tajnej službe. O všetkom ostatnom viem. Viem, že Rience je bezohľadný vrah. Viem, že je to arogantný lotor, čo sa ani nenamáha dať si nejaké falošné mená. Viem, že pracuje na čiusi objednávku. Na čiu, Codringher?

– Na objednávku nejakého čarodejníka. Z toho väzenia ho vtedy vykúpil akurát tento čarodejník. Ty sám si ma informoval, a Blyskáč mi to potvrdil, že Rience využíva mágiu. Skutočnú mágiu, nie tie kaukliarske kúsky, na aké by sa zmohol študent vyhodený z akadémie. Nieкто ho teda podporuje, dodáva mu amulety, pravdepodobne ho aj v tajnosti učí. Podaktorí oficiálne praktikujúci magici majú takýchto tajných študentov a dôverníkov, čo za nich vybavujú nelegálne alebo špinavé záležitosti. V žargóne čarodejov sa niečo takéto označuje ako robota na retiazke.

– Pri takejto robote na retiazke by Rience používal kamuflážnu mágiu. Nemení si však ani meno, ani výzor. Nezbabel sa ani flaku po spálenine, čo mu spôsobila Yennefer.

– Práve to potvrdzuje, že pracuje na retiazke. – Codringher zakašlal a utrel si vreckovkou ústa. – Čarodejnícka kamufláž predsa fakticky neznamená nijaké maskovanie, k takémuto niečomu sa uchýľujú len diletanti. Keby sa Rience skrýval pod magickou clonou alebo iluzórnou maskou, okamžite by to ohlásilo každé magické poplašné zariadenie a takéto zariadenia sú teraz prakticky v každej mestskej bráne. A čarodejníci iluzórne masky odhalia bez problémov. Aj v tom najväčšom zoskupení ľudí, v najväčšej tlačnici by Rience upútal pozornosť každého čarodeja, ako keby mu z uší šľahal plameň a zo zadku stúpali kúdoly dymu. Rience pracuje na objednávku čarodeja a koná tak, aby na seba nestrhol pozornosť iných čarodejníkov.

– Sú aj takí, čo ho považujú za nilfgaardskeho špeha.

– Viem o tom. Myslí si to napríklad Dijkstra, šéf redanskej tajnej služby. Dijkstra sa len zriedkakedy mylí, možno teda pred-

pokladať, že aj teraz má pravdu. No jedno nevyučuje druhé. Čarodejníkov dôverník môže byť zároveň nilfgaardsky špeh.

– To by znamenalo, že nejaký verejne praktikujúci čarodej robí špionáž pre Nilfgaard prostredníctvom svojho tajného dôverníka.

– Hlúposť, – zakašľal Codrigher a pozorne skontroloval vreckovku. – Čarodej by mal robiť špionáž pre Nilfgaard? Z akých dôvodov? Pre peniaze? Smiešne. Za prísľub osobnej moci za vlády víťazného cisára Emhyra? Ešte smiešnejšie. Nie je tajomstvom, že Emhyr var Emreis drží svojich čarodejníkov poriadne nakrátko. Čarodejovia v Nilfgaarde majú rovnaké postavenie ako, dajme tomu, koniari. A nemajú o nič väčšiu moc ako koniari. Vari by sa ktorýkoľvek z našich panovačných mágov rozhodol bojovať za víťazstvo cisára, u ktorého by získal čosi ako pozíciu koniara? Filippa Eilhart, ktorá diktuje Vizimirovi Redanskému kráľovské nariadenia a edikty? Sabrina Glevissig, ktorá si trúfa prerušiť prejav Henselta z Kaedwenu buchnutím po stole, ba prikáže kráľovi, aby stíchol a počúval? Vilgefoltz z Roggeveenu, ktorý nedávno odpovedal Demawendovi z Aedirnu, že momentálne naňho nemá čas?

– Stručnejšie, Codrigher. Ako je to teda s Rienceom?

– Normálne. Nilfgaardska tajná služba sa pokúša preniknúť k čarodejovi tak, že prehovára na spoluprácu jeho dôverníka. Z toho, čo viem, Rience by nilfgaardskymi florenmi nepohrdol a svojho majstra by bez zaváhania zradil.

– Teraz zase ty táraš hlúposti. Aj naši panovační mágovia by sa okamžite zorientovali, že ich niekto zradil, a odhalený Rience by odvisol na šibenici. Ak by mal to šťastie.

– Si ako dieťa, Geralt. Odhalených špiónov nevešajú, ale ich využívajú. Nakrmia ich dezinformáciami, pokúšajú sa z nich urobiť dvojité agentov...

– Codrigher, nebaláchaj dieťa. Nezaujímajú ma kulisy práce tajnej služby, nezaujíma ma ani politika. Rience mi stúpa

na päty, chcem vedieť prečo a na čí príkaz. Zdá sa, že to robí na objednávku nejakého čarodeja. Kto je ten čarodej?

– Ešte neviem. Ale onedlho to zistím.

– Onedlho, – precedil zaklínač, – je pre mňa neskoro.

– To nevylučujem, – vážne pritakal Codrigher. – Dostal si sa do poriadnej šlamastiky. Dobré, že si sa obrátil na mňa, som jediný, kto vie ľudí zo šlamastiky vytiahnuť. A v podstate som ťa z nej už vytiahol.

– Naozaj?

– Naozaj, – advokát si priložil vreckovku k ústam a zakašľal. – Aby ti bolo jasné, kolega, okrem čarodejníka, a možno aj Nilfgaardu, je do hry zapletená aj tretia strana. Predstav si, prišli za mnou agenti tajnej služby kráľa Foltesta. Mali rovnaký problém. Kráľ im prikázal pátrať po istej stratenej princeznej. Keď sa ukázalo, že to nie je až také jednoduché, agenti sa rozhodli požiadať o spoluprácu odborníka na nejednoduché záležitosti. Pri vysvetľovaní problému odborníkovi naznačili, že viac o hľadanej princeznej môže vedieť iba istý zaklínač. Ba dokonca by mohol vedieť aj to, kde ju možno nájsť.

– A čo urobil odborník?

– Spočiatku sa začudoval. Konkrétne ho prekvapilo, že spomínaného zaklínača nikto neposadil do väzenia, aby tam z neho tradičným spôsobom vymohli všetko, čo vie, a dokonca veľa z toho, čo nevie, ale čo si vymyslí, aby uspokojil tých, čo mu kladú otázky. Agenti odvetili, že ich šéf im prísne zakázal niečo takéto podniknúť. Zaklínači, vysvetľovali agenti, majú taký citlivý nervový systém, že pod vplyvom mučenia okamžite umierajú, pretože, ako sa obrazne vyjadrili, v mozgu im praskne žilka. V súvislosti s tým dostali odporúčanie zaklínača sledovať; táto úloha sa však tiež ukázala ako prináročná. Odborník pochválil agentov za rozvahu a prikázal im, aby sa ohlásili o dva týždne.

– Ohlásili sa?

– Ako inak. A vtedy odborník, ktorý ťa už pokladal za klienta, prezentoval agentom nespochybniteľné dôkazy, že zaklínač Geralt nemá a nemohol mať nič spoločné s hľadanou princeznou. Odborník totiž našiel očitých svedkov smrti princeznej Cirilly, vnučky kráľovnej Calanthe, dcéry princeznej Pavetty. Cirilla zomrela pred tromi rokmi v tábore pre utečencov v Angrene. Na záškrt. Dieťa pred smrťou strašne trpelo. Neuveríš, ale temerskí agenti mali slzy v očiach, keď počúvali výpoveď mojich očitých svedkov.

– Aj mne slzia oči. Temerskí agenti teda, ako tuším, nemohli alebo nechceli obetovať viac ako dvestopäťdesiat korún?

– Tvoj sarkazmus mi zraňuje srdce, zaklínač. Vytiahol som ťa z problémov a ty mi, namiesto poďakovania, ráňaš dušu posmechom.

– Ďakujem a prosím o prepáčenie. Prečo kráľ Foltest prikázal agentom pátrať po Ciri, Codringher? Čo im prikázali urobiť, keď ju nájdú?

– Aký si nedôvtipný. Prirodzene, že ju majú zabiť. Považujú ju za dedičku trónu Cintry, lenže pokiaľ ide o trón, Foltest má iné plány.

– To akosi nejde dokopy, Codringher. Trón Cintry zhorel spolu s kráľovským palácom, mestom a celou krajinou. Teraz tam vládne Nilfgaard. Foltest to dobre vie, ostatní králi takisto. Ako sa môže Ciri uchádzať o trón, ktorý neexistuje?

– Poď, – Codringher vstal. – Pokúsime sa spoločne nájsť odpoveď na túto otázku. Pri tejto príležitosti ti poskytnem aj dôkaz svojej dôvery... Mohol by si mi prezradiť, čo ťa zaujalo na tomto portréte?

– To, že je prederavený, ako keby ho niekoľko sezón ozobával ďateľ, – ohodnotil Geralt portrét v pozlátanom ráme oproti advokátovmu písaciemu stolu. – A to, že muž na portréte vyzerá ako úplný idiot.

– To je môj nebohý otec. – Codringher sa znechutene pousmial. – Úplný idiot. Zavesil som sem ten portrét, aby som ho vždy mal pred očami. Ako výstrahu. Poďme, zaklínač.

Vyšli do predizby. Kocúr, ktorý ležal uprostred koberca a dôkladne si oblizoval čudne natiahnutú zadnú labku, pri pohľade na zaklínača okamžite zmizol v tme chodby.

– Prečo ťa mačky tak neznášajú, Geralt? Má to niečo spoločné s...

– Áno, – prerušil ho zaklínač. – Má.

Mahagónový panel obloženia steny sa bez šelestu odsunul a odhalil tajný priechod. Codringher vykročil prvý. Panel, bezpochyby ovládaný magicky, sa za nim zatvoril, no neocitli sa v tme. Z hĺbky tajnej chodby k nim prenikalo svetlo.

V miestnosti na konci chodby bolo chladno, ale sucho, vo vzduchu sa vznášal ťažký, dusivý pach prachu a sviec.

– Zoznám sa s mojím spolupracovníkom, Geralt.

– S Fennom? – usmial sa zaklínač. – To nie je možné.

– Ale je. Priznaj sa, že si si myslel, že Fenn neexistuje?

– Ale kdeže.

Spomedzi regálov a polic s knihami, čo dosahovali až po nízku klenbu, sa ozvalo škrípanie a po chvíli sa odtiaľ vynoril čudesný vozík, vysoké kreslo s kolesami. V kresle sedel škriatok s obrovskou hlavou, posadenou – ak neberieme do úvahy krk – medzi neprimerane úzke plecيا. Krpáň nemal nohy.

– Zoznámte sa, – vyzval ich Codringher. – Jakub Fenn, učený jurista, môj spoločník a neoceniteľný spolupracovník. A toto je náš hosť a klient...

– ... zaklínač Geralt z Rivie, – dokončil mrzák s úsmevom.

– Domyslel som si bez nejakej mimoriadnej námahy. Pracujem na tejto úlohe už zopár mesiacov. Nech sa páči za mnou, páni.

Vydali sa za škrípucim kreslom do labyrintu medzi regálmi, čo sa prehýbali pod ťarchou zväzkov, za aké by sa nehanbila ani univerzitná knižnica v Oxenfurte. Inkunábuly, ako odhadoval

Geralt, muselo zhromažďovať niekoľko generácií Codringherov a Fennov. Potešil ho prejavový dôkaz dôvery, bol rád, že konečne spoznal Fenna. Nepochyboval však, že táto postava, hoci stopercentne reálna, je čiastočne aj mýtická. Mýtického Fenna, nepochybiteľné Codringherovo alter ego, často vídávali kdekoľvek vonku v teréne, no učený jurista prikovany ku kreslu podľa všetkého nikdy neopúšťal tento dom.

Stred miestnosti bol mimoriadne dobre osvetlený, stál tu nízky pult, prístupný z kresla na kolesách – hromadili sa na ňom knihy, pergamenové zvitky, fľašky s atramentom a tušom, husie brká v celých zväzkoch a kôpky záhadných nástrojov a náradia. Nie všetky boli až také záhadné. Geralt rozpoznal formy na falšovanie pečatí a diamantové strúhadlo na odstraňovanie záznamov z úradných dokladov. Uprostred pultu ležal malý arbalet repetier, samostrel – opakovačka na guľky, vedľa spod zamatovej látky vytrčali veľké zväčšovacie sklá z brúseného horského krištálu. Takéto sklá boli veľmi vzácne a stáli celý majetok.

– Našiel si niečo nové, Fenn?

– Len málo, – usmial sa mrzák. Mal milý úsmev, veľmi dojímavý. – Zúžil som zoznam potenciálnych Rienceových zamestnávateľov na dvadsaťosem čarodejov...

– To zatiaľ nechajme tak, – prudko ho prerušil Codringher. – Zatiaľ nás zaujíma niečo iné. Vysvetli Geraltovi dôvody, pre ktoré je stratená princezná Cintry objektom takého rozsiahleho pátrania agentov Štyroch Kráľovstiev.

– Dievčaťu v žilách prúdi krv kráľovnej Calanthe, – začal Fenn, akoby zaskočený nutnosťou vysvetľovať také samozrejmé veci. – Je posledná z panovníckeho rodu. Cintra má veľký strategický a politický význam. Stratená následníčka trónu je nepohodlná, keďže je mimo sféry rôznych vplyvov, ba môže byť nebezpečná, ak by sa dostala pod neželaný vplyv. Napríklad pod vplyv Nilfgardu.

– Pokiaľ si pamätám, – ozval sa Geralt, – podľa zákonov Cintry sú ženy vylúčené z nástupníctva.

– To je pravda, – potvrdil Fenn s úsmevom, – ale žena sa vždy môže stať niekoho manželkou a matkou potomka mužského pohlavia. Výzvedné služby Štyroch Kráľovstiev sa dozvedeli o Rienceovom horúčkovitom hľadaní princeznej, a to ich presvedčilo, že presne o toto ide. A tak sa rozhodlo, že princeznej treba znemožniť, aby sa stala manželkou a matkou. Jednoduchým, ale účinným spôsobom.

– Ale princezná nežije, – dodal rýchlo Codrigher, keď si všimol, aké zmeny vyvolali na Geraltovej tvári slová usmiateho kráľa. – Agenti sa o tom dozvedeli a zastavili pátranie.

– Zatiaľ! – Zaklínač sa s nemalým úsilím zmochol na pokojný chladný tón. – Klamstvo má tú nepríjemnú vlastnosť, že zvykne vyjsť najavo. Okrem toho kráľovskí agenti sú len jedna zo strán, čo sa zúčastňujú na tejto hre. Agenti, ako ste sami povedali, pátrali po Ciri, aby skrížili plány jej tajným prenasledovateľom. Tí môžu byť odolnejší voči dezinformáciám. Najal som vás, aby ste našli spôsob, ako tomu dieťaťu zaručiť bezpečnosť. Čo navrhujete?

– Máme istú koncepciu, – Fenn vrhol pohľad na spoločníka, no nenašiel v jeho tvári nič, čo by naznačovalo príkaz mlčať. – Chceme diskkrétne, ale naširoko rozchýriť názor, že nielen princezná Cirilla, ale ani jej eventuálni mužskí potomkovia nemajú nijaké právo na trón Cintry.

– V Cintre sa nikdy nededí po praslici, – vysvetľoval Codrigher, pričom zároveň zápasil s ďalším záchvatom kašľa. – Dedí sa len po meči.

– Presne tak, – potvrdil učený jurista. – Geralt to pred chvíľou povedal sám. Je to prastaré právo, dokonca ani tej čertici Calanthe sa ho nepodarilo zrušiť, hoci sa o to usilovala.

– Pokúšala sa to právo zmeniť pomocou intríg, – vyhlásil presvedčivo Codrigher a utrel si ústa vreckovkou. – Nelegálnych intríg. Vysvetli to, Fenn.

– Calanthe bola jediná dcéra kráľa Dagorada a kráľovnej Adalie. Po smrti rodičov sa postavila proti aristokracii, ktorá v nej vi-

dela výlučne ženu pre nového kráľa. Chcela vládnuť zvrchovane, nanajvýš formálne a v záujme udržania dynastie súhlasila s inštitúciou manžela kniežata, ktorý síce sedel vedľa nej, no znamenal asi toľko ako jarmočná bábka. Staré rody sa tomu vzopreli. Calanthe mala na výber: buď občiansku vojnu, abdikáciu v prospech inej rodovej línie, alebo manželstvo s Roegnerom, kniežatom z Ebbingu. Vybrala si to tretie riešenie. Vládla krajine, ale po Roegnerovom boku. Prirodzene, nedala sa len tak skrotiť ani strčiť do babinca. Zostala Levicou z Cintry. Panovníkom však bol Roegner, hoci jeho nikto neoslovoval ako Leva.

– A Calanthe, – dodal Codrigher, – sa usilovala čo najrýchlejšie otehotnieť a porodiť syna. Lenže nič z toho nevyšlo. Poročila dcéru Pavettu, potom dvakrát potratila a bolo jasné, že viac detí mať nebude. Všetky plány stroskotali. Nuž, babský osud. Veľké ambície zmární zničená maternica.

Geralt skrívil ústa.

– Aký si odporne triviálny, Codrigher.

– Viem. Aj pravda bola triviálna. Roegner sa totiž začal obzerať po nejakej mladej princeznej s adekvátne širokou panvou, najradšej z rodu s potvrdenou plodnosťou päť pokolení dozadu. A Calanthe začala strácať zem pod nohami. Každé jedlo, každý kalich vína mohol obsahovať smrť, každá poľovačka sa mohla skončiť náhodným nešťastím. Podľa viacerých ukazovateľov sa možno nazdávať, že Levica z Cintry sa ujala iniciatívy. Roegner zomrel. V krajine vtedy zúrila epidémia kiahní a kráľov skonikoho neprekvapil.

– Začínam chápať, – zdanlivo ľahostajne skonštatoval zaklínač, – na čom budú založené chýry, ktoré chcete tak diskrétno rozšíriť medzi ľuďmi. Podľa nich bude Ciri vnučkou travičky a vrahyne?

– Nepredbiehaj, Geralt. A ty, Fenn, hovor ďalej.

– Calanthe, – usmial sa mrzák, – si zachránila život, ale koľko jej bola čoraz vzdialenejšia. Keď po Roegnerovej smrti Le-

vica siahla po absolútnej moci, aristokracia sa znovu tvrdo postavila proti narúšaniu zákonov a tradícií. Na tróne Cintry mal sedieť kráľ, nie kráľovná. Celý problém stanovili jasne: len čo malá Pavetta začne aspoň trochu pripomínať ženu, treba ju vydať za niekoho, kto sa stane novým kráľom. Ďalšie manželstvo jalovej kráľovnej nepripadalo do úvahy. Levica z Cintry pochopila, že môže rátať nanajvýš s postavením kráľovnej-matky. Na dovŕšenie všetkého zla sa Pavettiným manželom mohol stať niekto, kto by svokru úplne odstavil od vládnej moci.

– Budem zas triviálny, – upozornil Codrigher. – Calanthe s Pavettiným vydajom váhala. Zničila prvý projekt manželského zväzku, keď malo dievča desať rokov, rovnako aj druhý, keď malo trinásť. Aristokracia pochopila zámer a nástojila, aby Pavettine pätnáste narodeniny boli jej posledné, čo oslávi ako slobodná. Calanthe musela súhlasiť. Dosiahla však to, s čím ráta-la. Pavetta pridlho zostala pannou. Takže ju začala frnda svrbieť tak, že sa spustila s prvým náhodným privandrovalcom, navyše zakliatym na netvora. Boli v tom akési nadprirodzené okolnosti, nejaké predpovede, čary, sľuby... Nejaký Zákon Prekva-penia, však, Geralt? Čo sa stalo potom, to si podľa všetkého pamätáš sám. Calanthe zavolała do Cintry zaklínača a zaklínač tam kadečo navyvádzal. Keďže nevedel, že je iba nástroj v jej rukách, zbavil obludného Ježa kliatby a umožnil mu oženiť sa s Pavettou. Tým vlastne zaklínač Calanthe pomohol, aby si udržala trón. Pavettin zväzok s odčarovaným netvorom bol pre veľmožov taký veľký šok, že hneď odsúhlasili aj manželstvo Le-vice s Eistom Tuirseachom. Jarl z ostrovov Skellige im pripa-dal predsa len lepší ako privandrovalec Jež. Takto teda Calanthe mohla ďalej vládnuť. Eist, tak ako všetci ostrovania, mal Levi-cu z Cintry v priveľkej úcte, než aby jej v čomkoľvek protirečil, ba dá sa povedať, že kraľovať by ho jednoducho nudilo. Všetku moc vložil do jej rúk. A Calanthe, nafutrovaná medikamentmi a elixírmí, ťahala manžela do postele vo dne v noci. Chcela pa-

novat až do konca svojich dní. A ak mala byť kráľovná-matka, tak potom matka vlastného syna. Ale ako som povedal, ambície veľké, ale...

– Už si povedal. Neopakuj sa.

– Ibaže princezná Pavetta, žena čudáckeho Ježa, mala už na svadobnom obrade podozrivo široké svadobné šaty. Rezignovaná Calanthe zmenila plány. Ak to nebude jej syn, nech je to teda syn Pavetty. Ibaže Pavetta porodila dcéru. Išlo o kliatbu, alebo o čo? Princezná však ešte mohla rodiť. Presnejšie, mohla by – keby nie záhadnej nehody. Spolu s tajomným Ježom zahynuli pri nevyjasnenom morskem nešťastí.

– Nenaznačuješ toho až priveľa, Codringher?

– Usilujem sa len vysvetliť situáciu, nič viac. Po Pavettinej smrti bola Calanthe zlomená, ale netrvalo to dlho. Jej poslednou nádejou sa stala vnučka, Pavettina dcéra Cirilla. Ciri, stesnený čertík, čo vystrájal po kráľovskom burgu. Podľa niektorých, najmä tých starších, ako keby z oka vypadla Calanthe, tá bola v detstve taká istá. Podľa iných bola ako premenenec, veď bola dcéra obludného Ježa. Navyše nárokoval si na ňu nejaký zaklínač. A teraz sa dostávame k podstate veci: Calanthinho miláčika, evidentne vychovávaného za nástupkyňu trónu, ba priam čosi ako jej ďalšie vtelenie, Levíča z krvi Levice, už vtedy podaktorí považovali za neprijateľné pre trón. Cirilla sa nevhodne narodila, Pavetta pripustila nerovný zväzok. Zmiešala kráľovskú krv s najpodradnejšou krvou privandrovalca neznámeho pôvodu.

– Dôvtipné, Codringher. Lenže to nebolo celkom tak. Cirin otec určite nebol ten najpodradnejší. Bol to predsa kráľovič.

– Čo nepovieš? O tom som nevedel. Akého kráľovstva?

– Nejakého na juhu... Z Maechtu... Áno, tuším z Maechtu.

– Zaujímavé, – zahundral Codringher. – Maecht už dávno patrí pod nilfgaardsku marku. Je súčasťou Provincie Metinna.

– Ale je to kráľovstvo, – zapojil sa Fenn. – Vládne tam kráľ.